

ΑΠ' ΟΣΑ ΒΛΕΠΩ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΗΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ;

Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ ἐκλεκτός μας φίλος καὶ διακρυπῆς ἐπιστήμων κ. Π. Μπρατσιώτης Καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μας, ἐξέδωτο διβλίον ἄξιον πάσης προσοχῆς καὶ μελέτης ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀριότητα τοῦτου ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λίαν ἐπίκαιρον τῆς ὑποθέσεως. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ κάμωμεν ἐνταῦθα μίαν σύντομον καὶ ἀμυδρὰν ἐν εἰδῇ σκιαγραφίας περιληψίν τοῦ ἔργου ὑπερ πᾶς βουλόμενος δύναται νὰ τὸ ἀγοράσῃ ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἐνώσεώς μας. Ὁ Χριστός εἶναι τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον καὶ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, καθὼς καὶ ἡ Γραφὴ λέγει, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων καὶ ἄλλων φιλοσοφικῶν συστημάτων ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τῶν πολυώμων σοσιαλιστικῶν συστημάτων. Ἄλλοι τὸν θεωροῦν πολέμιον, ἄλλοι ὑπέρμαχον, ἄλλοι κοινωνικὸν ἐπαναστάτην καὶ ἄλλοι ὡς ἀνυπαρκτον πρόσωπον ἐκπροσωποῦν δὲ ὅλα τὰ κοινωνικοθρησκευτικὰ συστήματα τῆς ἀρχαιότητος. Παραλείπει ὡς γελοῖον καὶ ἀναξίαν ὄχι ἀνασκυθῆς ἀλλὰ καὶ προσοχῆς καὶ τὴν τελευταίαν θεωρίαν ἣν διδάσκουσι ἔδραζόντες Μπολσεβίκου καὶ ἐξετάζει τὰς ἄλλας ἀπόψεις ἐν σχέσει μὲ Γραφικὴν περὶ Χριστοῦ διδασκαλίαν. Ἴνα μὴ κουρασώμεν τοὺς ἀναγνώτας μας, παραλείπομεν τὴν ἐπιστημονικὴν ἀποψίν τοῦ θέματος καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑβραίων ἐπιστημόνων οὓς ὁ σοφὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει καὶ ἐπιμένομεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ θέματος ἀπὸ λαϊκῆς καὶ πρακτικῆς ἀπόψεως. Ἀφ' οὗ δι' ἀκαταμάχητων ἐπιχειρημάτων ἀνατρέπει τὰς διαφόρους θεωρίας, κατόπι περιγράφει τὰς κοινωνιστικὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰησοῦ. Τὸ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχον κοινωνικὰ προβλήματα, λέγει ὅτι εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὡς καὶ τὸ ὅτι ἡ τρυφερωτάτη τοῦ Αὐτρωτοῦ καρδία συνήσθετο καὶ συνέπασχε βαθύτατα ἐπὶ τῆς δυστυχίας τοῦ λαοῦ. Ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων λόγων καὶ ἔργων τοῦ Σωτήρος καὶ ἐν τῷ (Ματθ. 9,36) σαφέστατα ζωγραφίζεται ἡ θλιψίς Του διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ λαὸς ἔπασχεν οὐκ ἐλαφρῶς πλανώμενος ὡς πρόβατα ἀνευ ποιμένων...

Ὁ βίος τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξεν ἐντεταμένη καὶ διαρκῆς προσπάθεια πρὸς περιορισμὸν καὶ ἄρσιν τῶν κοινωνικῶν πληγῶν. Ὁ Χριστός καὶ ὁ Σοσιαλισμὸς ἂν καὶ διὰ διαφόρων μεθόδων ἐπεξήτει τὴν δημιουργίαν νέας ἀνθρωπότητος, ἡ δὲ περιφημὸς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον τὸ ἰθρησκευτικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινωνικὸν ἰδανικὸν τοῦ Αὐτρωτοῦ πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ὁποῦ ἠργάσθη καὶ ἐθυσιάσθη καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατομμύρια πιστῶν ὁπαδῶν του. «**Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν ἐστὶ**» λέγει πρὸς τοὺς ἀποστόλους ὅτε τὸν ἠρώτων τί ἐγγνοεῖ μετ' ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐννοοῦσεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἠκολούθουν τὴν διδασκαλίαν του ἤδη κατέχον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτοῖς αἰχμάλωτον. Καὶ ἀλλὰχοῦ λέγει «**ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ οἱ βίαται ἀρπάζουν αὐτήν κ.λ.π.** Τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀδελφὸν καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπην κηρύττει ὡς τὴν ἀδαμαντίνην

βάσιν ἐφ' ἧς ἐδράζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς κοινωνικῆς ἐθιμείας καὶ δι' οὗ αἱρεται πᾶσα κοινωνικὴ ἀνωμικία. Διὰ τῆς ἀθανάσιος τῆς ψυχῆς κηρύσσεται ἡ ἐξέσωσις τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης ἡ ἀδελφότης. Μετῴζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἔνα τὴν ζώην αὐτοῦ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῶν φίλων καὶ ἔνα ἐνισχύσῃ τούτους εἴτε ὕλικῶς εἴτε πνευματικῶς ἢ συναισθητικῶς. Ὁ ἴδιος δὲ εὐχαριστῶς ἔδωκε τὴν ψυχὴν του λύτρον ἀντι πολλῶν. Καὶ ἡ Μ. Κρίσις θὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συνδρομῆς τῶν ἐνδεῶν. Πᾶσαν δὲ εὐεργεσίαν θεωρεῖ προσωπικὴν καὶ πάντα πτωχὸν ἀντιπρόσωπόν του! Ἦτο μάλλον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἂν καὶ δὲν ἐθεώρει καὶ τοὺς πλούσιους ἀναγειεὶ ἀπλῶς διότι ἦσαν πλούσιοι, καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε ποδὸ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ. Ὡστε ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων συνάγεται ὅτι εἶχε σοσιαλιστικὰς ἀρχὰς ὁ Χριστός ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ σοσιαλιστὴς ὑπὸ τὴν στενήν τῆς λέξεως σημασίαν ἀλλὰ ὑπὸ τὴν εὐρείαν. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστὶ βρώσις καὶ πόσις, λέγει ἀλλὰχοῦ, ὅτλ. δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ὑλην... ὅθεν καὶ τὰ μέσα ποδὸ μεταχειρίζεται πρὸς ἐπιτευξίν δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ καὶ ἐπαναστατικὰ καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι οὐτοπία καὶ παραλογισμὸς ἀνεφάρμοστος ὁ Χριστιανισμός, ὡς αἱ θεωρίαι τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Σοσιαλιστῶν, καὶ ὅπου καὶ δσάκις καὶ ἐφ' ὅσον ἐφηρημόσθη ὡς πρέπει, ἐπέφερε τοῦτο καρποὺς καὶ ἐπετεύχθη τὸ ἰδανικὸν του. (ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΦΕΒΡΩΝΙΑ

Εἰς χωρίον τι κείμενον πλησίον τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῶν Ἄλπεων, ἔξω δὺο φίλοι, καλούμενοι Θεόδωρος καὶ Ἀλέξανδρος. Μολοντοί εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντιθετοί, οὐχ ἦτον ὅμως ἠγαπῶντο εὐκρινῶς καὶ ἕκαστος προσεπάθει νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ μὲν Θεόδωρος ἦτο εὐκρινῆς χριστιανὸς καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτοῦ πεποιθήσεις σταθεραὶ καὶ ἀκλόνητοι, ἐνῷ δ' Ἀλέξανδρος ἦτο ἄπιστος καὶ ἡ ἀπιστία του προήρχετο μάλλον ἐκ τῆς ἀγνοίας, ἣν εἶχε περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ὀλιγορίας, ἣν ἔδεικνε πρὸς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν. Ἐσπέρων τινὰ τοῦ χειμῶνος, ἐνῷ ἐπέστρεφον εἰς τὸ χωρίον των, ὁ Θεόδωρος ὤμειλε περὶ θρησκείας εἰς τὸν φίλον του, ὅστις τὸν ἠκροᾶτο χωρὶς νὰ δελεῖ ἀποστροφῆν καὶ ἀπέχθειαν.

Ἐπεθύμουν πολὺ, ἔλεγεν ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ ἔχω τὴν πίστιν σου· δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι νὰ πιστεῦσω ἔκείνο, τὸ ὅποτον οὐ πιστεύεις, καὶ δσάκις ἠθέλησα νὰ σκεφθῶ περὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων, μύρια ἀμφιβολία ἐγεννήθησαν εἰς τὸν νοῦν μου· ὡς ἐκ τούτου ἀπεφάσισα νὰ μὴ σκέπτοιμαι πλέον εἰς τοιαῦτα ζητήματα, καὶ ἄς γελῶ, ὅτι θὰ γελῶ. Ἐξἠκολούθῳ μόνον κατὰ συνήθειαν τοὺς τύπους, ὡς ἡ καλή μου μήτηρ μ' ἐδίδαξεν ὅτε ἤμην μικρός, χωρὶς νὰ ταράττω περισσότερον τὴν διάνοιάν μου. Ὁ Θεὸς δὲν ἂν μὲ καταδικάσῃ θεοδικῶς, διότι δὲν πιστεύω ὅσα σὺ πιστεύεις.

Οὕτω πως διελογίζετο ὁ Ἀλέξανδρος, χωρὶς νὰ